

ZARZĄDZENIE

Dnia 20 stycznia 2026 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Adam Roch

w sprawie **K.S.**

w związku z pismem obrońcy sygnalizującym potrzebę wznowienia z urzędu postępowania zakończonego prawomocnym postanowieniem Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z 15 października 2025 r., sygn. II AKa 464/25, utrzymującym w mocy postanowienie Sądu Okręgowego w Szczecinie z 5 września 2025 r., sygn. III Kop 143/25 na podstawie art. 542 § 3 k.p.k. *a contrario*

zarządził:

1. stwierdzić brak podstaw do przeprowadzenia przez Sąd Najwyższy z urzędu postępowania w przedmiocie wznowienia postępowania zakończonego prawomocnym postanowieniem Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z 15 października 2025 r., sygn. II AKa 464/25, utrzymującym w mocy postanowienie Sądu Okręgowego w Szczecinie z 5 września 2025 r., sygn. III Kop 143/25, stwierdzające prawną dopuszczalność ekstradycji K.S.;
2. odpis zarządzenia doręczyć K.S. i jego obrońcy wraz z pouczeniem o jego niezaskarżalności.

UZASADNIENIE

Obrońca K.S. złożył do Sądu Najwyższego w trybie art. 9 § 2 k.p.k. pismo sygnalizujące potrzebę wznowienia z urzędu postępowania zakończonego

prawomocnym postanowieniem Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z 15 października 2025 r., sygn. II AKa 464/25, którym to utrzymano w mocy postanowienie Sądu Okręgowego w Szczecinie z 5 września 2025 r., sygn. III Kop 143/25, stwierdzające prawną dopuszczalność wydania K.S. władzom Ukrainy. W uzasadnieniu pisma wskazano, iż podstawą sygnalizacji jest ujawnienie w sprawie uchybienia stanowiącego tzw. bezwzględną przyczynę odwoławczą z art. 439 § 1 pkt 8 i 9 k.p.k. Uchybień tych obrońca upatruje w fakcie wszczęcia, prowadzenia i zakończenia postępowania ekstradycyjnego w sytuacji, gdy Sąd Stołeczny w Budapeszcie (Węgry) w sprawie o sygn. akt [...] prawomocnie orzekł o niedopuszczalności ekstradycji w tej samej sprawie, tj. wbrew treści art. 82 TFUE stanowiącego podstawę prawną do konieczności wzajemnego uznawania orzeczeń państw Unii Europejskiej, co w konsekwencji powinno prowadzić do umorzenia postępowania.

Na wstępie rozstrzygnąć należało zagadnienie czy przedmiotem wznowienia może być prawomocne orzeczenie kończące sądowy etap postępowania ekstradycyjnego. Zważyć wszak należy, że nie rozstrzyga ono o odpowiedzialności osoby ściganej, lecz dotyczy oceny prawnej dopuszczalności jej wydania do państwa wnioskującego, w kontekście przepisów rozdziału 65 Kodeksu postępowania karnego. Badanie w postępowaniu wznowieniowym wad prawnych orzeczenia wymienionych w art. 439 § 1 k.p.k. odnosi się jednak również do rozstrzygnięć zapadłych w postępowaniu sądowym, które nie dotyczą wąsko postrzeganej kwestii odpowiedzialności karnej oskarżonego. Zasada ta ma jednak ograniczenie – istotne jest, jeżeli postępowanie nie dotyczy głównego nurtu procesu, aby orzeczenie to powodowało trwałe przekształcenie sytuacji prawnej osoby nim objętej. W orzecznictwie przyjmuje się, że przedmiotem wznowienia może być np. prawomocne postanowienie sądu kończące postępowanie prowadzone w zakresie dopuszczalności środka odwoławczego (postanowienie SN z 9 sierpnia 2007 r., V KO 35/07, R-OSNKW 2007, poz. 1793) czy dotyczące sposobu lub trybu wykonywania kary lub innego środka (postanowienie SN z 3 września 2015 r., V KO 43/15, OSNKW 2016, z. 1, poz. 3). Z pewnością w analizowanym układzie procesowym do kategorii takich orzeczeń należy również zaliczyć prawomocne postanowienie sądu w przedmiocie stwierdzenia prawnej dopuszczalności ekstradycji, wydane w trybie art. 603 k.p.k. Pogląd taki znajduje potwierdzenie w

orzecnictwie Sądu Najwyższego, gdzie jednolicie wyraża się stanowisko o możliwości wznowienia postępowania zakończonego prawomocnym postanowieniem sądu wydanym w przedmiocie stwierdzenia prawnej dopuszczalności ekstradycji w razie ujawnienia się podstaw z art. 542 § 3 k.p.k. (postanowienie SN z 5 kwietnia 2017 r., III KO 112/16, OSNKW 2017, nr 8, poz. 47; postanowienie SN z 4 września 2019 r., IV KO 78/19, Lex 3364086; postanowienie SN z 20 maja 2020 r., I KO 6/19, Lex 3106001; postanowienie SN z 6 lipca 2022 r., V KO 36/22, Lex 3405911). Z uwagi zatem na fakt, iż obrońca K.S. domaga się wznowienia postępowania z uwagi na zaistnienie bezwzględnych przesłanek odwoławczych z art. 439 § 1 pkt 8 i 9 k.p.k. uznać należy, że kwestia ta może z formalnego punktu widzenia stanowić asumpt do poddania ocenie przedstawionej przez wnioskodawcę argumentacji.

Odnosząc się jednak do jej warstwy merytorycznej, stwierdzić należy, że nie jest ona trafna. Postrzeganie zasady powagi rzeczy osądzonej w postępowaniu ekstradycyjnym przez pryzmat art. 82 TFUE nie może wywołać skutku oczekiwanego przez obrońcę. Skoro bowiem państwo członkowskie nie jest zobowiązane odmówić ekstradycji obywatela innego państwa członkowskiego do państwa trzeciego, jeżeli organy trzeciego państwa członkowskiego uprzednio odmówiły wykonania wniosku o ekstradycję pochodzącego z tego państwa trzeciego i mającego na celu wykonanie tej samej kary wymierzonej temu obywatelowi innego państwa członkowskiego ze względu na istnienie poważnego ryzyka naruszenia praw podstawowych gwarantowanych w art. 19 ust. 2 i art. 47 akapit drugi Karty praw podstawowych Unii Europejskiej (wyrok TS z 19 czerwca 2025 r., C-219/25, Kamekris, EU:C:2025:456; B. Augustyniak [w:] Kodeks postępowania karnego. Tom II. Komentarz aktualizowany, red. D. Świecki, LEX/el. 2025, art. 604, teza 18), a zatem analizie Trybunału Sprawiedliwości poddane były daleko idące wątpliwości co do rzetelności postępowania, które brane są pod uwagę przez wszystkie sądy na terenie Unii Europejskiej, to z pewnością takie „powtórne” postępowanie nie może być *a priori* wyłączone regułą *res iudicatae*. Przepisy art. 67 ust. 3 i art. 82 ust. 1 TFUE nie mogą uzasadniać obowiązku wzajemnego uznawania odnoszącego się do wydanych przez państwa członkowskie decyzji odmownych dotyczących wniosku o ekstradycję

pochodzącego z państwa trzeciego. Już samo to w polu oczywistej bezzasadności stawia zaprezentowany w piśmie sygnalizacyjnym wywód. W przywołanym orzeczeniu wyrażono zresztą szereg innych, doniosłych argumentów, stanowiących kwintesencję problematyki zaistniałej w niniejszej sprawie i wyznaczającej kierunek jej rozstrzygnięcia, który pozostaje w całkowitej opozycji w stosunku do forsowanej przez autora pisma sygnalizującego tezy. Sąd Najwyższy argumenty te podziela, a unikając zbędnego ich powielania pozostaje odesłać obrońcę do ich lektury.

Już tylko na marginesie stwierdzić należy, że pomimo skierowania doń stosownego wezwania (k. 26), obrońca nie nadesłał tłumaczenia na język polski kompletu dokumentów, na które się w swoim piśmie powoływał. Przeprowadzona jednak z urzędu analiza materiałów postępowania ekstradycyjnego przeprowadzonego w stosunku do ściganego K.S. nie potwierdziła istnienia uchybień, skutkujących koniecznością umorzenia przeprowadzonego postępowania w oparciu o dyspozycję art. 17 § 1 k.p.k.

W realiach procesowych niniejszej sprawy o naruszeniu zasady *res iudicata* w rozumieniu art. 439 § 1 pkt 8 k.p.k. czy tym bardziej art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. nie może być więc mowy. Do uchybienia tej rangi mogłoby dojść jedynie wówczas, gdyby sąd orzekł w przedmiocie prawnej dopuszczalności ekstradycji, pomimo wydania już w tym przedmiocie orzeczenia przez ten lub inny sąd polski (por. postanowienie SN z 17 czerwca 2020 r., I KO 14/20, OSNKW 2020, nr 8, poz. 35).

Mając na względzie powyższe, zarządzono jak na wstępie.

[WB]

[a.ł.]